

[Socialministeren.]

på baggrund af de problemer, som denne lønmodtagergruppe i de senere år har haft med at finde ny ansættelse, vil alle her i tinget sikkert være enige med mig i det ønskelige i en sådan virkning.

For de selvstændige vil der være en vis valgfrihed i den foreslåede ordning. Alle selvstændige er omfattet af den obligatoriske ordning ligesom lønmodtagerne, men de får mulighed for at vælge mellem en karenstid på 25 dage og samme karenstid som lønmodtagerne. Grunden til denne valgfrihed er, at mange selvstændige rent faktisk ikke lider noget indtægtstab under korterevarende sygdom, og at det derfor ikke er hensigtsmæssigt at tvinge denne gruppe ind i en forsikring for sådanne tilfælde med det deraf følgende større bidrag. Det forekommer derimod helt rimeligt, at alle selvstændige, når det drejer sig om længerevarende tilfælde, skal deltage i ordningen på lige fod med lønmodtagerne.

Endelig kan jeg da tilføje, at det samtidig er princippet om en alle omfattende ordning, der muliggør den foreslåede meget enkle bidragsopkrævning.

Efter lovforslaget vil der som hidtil blive en adgang til at tegne en frivillig forsikring for personer, der arbejder i hjemmet. I modsætning til i dag vil denne mulighed stå åben for både mænd og kvinder. Hvor stor praktisk betydning dette vil få i de første år, ved jeg ikke, men princippet må være rigtigt.

Da det er hensigten, at det foreliggende lovforslag skal afløse de gældende regler for dagpenge i sygeforsikringsloven, ulykkesforsikringslovgivningen og i lov om børnetilskud og andre familieydelse, vil forslagets vedtagelse også betyde gennemførelsen af princippet om ens regler for dagpengehjælpens størrelse, uanset om indtægtsbortfaldet skyldes sygdom, en arbejdsulykke eller fødsel. Dette er først og fremmest en betydelig forenkling for de sikrede, men indebærer også rent lovmæssigt — og dermed administrativt — en tiltrængt forenkling.

Det tredje hovedprincip i loven jeg nævnte var, at dagpengehjælpens størrelse i højere grad, end tilfældet er i dag skal svare til den mistede indtægt. Set i forhold til de gældende regler for dagpengehjælp efter lønarbejderordningen sker denne tilnærmelse

mellem den mistede indtægt og dagpengehjælpens størrelse dels ved en betydelig forhøjelse af maksimum for dagpengehjælpens størrelse og dels ved en forhøjelse af den procentdel af lønnen, som dagpengehjælpen må udgøre, fra 80 til 90.

Maksimumssatsen for dagpengebeløbet størrelse skal endvidere reguleres efter lønniveauet, og satsen ville — hvis ordningen havde været gennemført fra 1. april i år — have været 101 kr. pr. dag med udbetaling for 5 dage om ugen, der svarer til det normale antal arbejdsdage pr. uge. Satsen svarer til ca. 84 kr. om dagen, hvis der regnes med 6 udbetalingsdage om ugen.

For syge- og barseldagpengene gælder i dag en maksimumssats på 67 kr. 50 øre for forsørgere og 54 kr. for ikke-forsørgere, og dækningen er begrænset til 80 pct. Disse beløb udbetales for 6 dage om ugen. Sammenlignet med de gældende maksimumssatser for syge- og barseldagpenge, der omfatter langt den største del af dagpengetilfældene er der således tale om meget betydelige forbedringer.

Som en naturlig konsekvens af princippet om indtægtsafhængige dagpenge vil enhver skelnen mellem forsørgere og ikke-forsørgere efter lovforslaget blive ophævet.

Efter lovforslaget sættes ventetiden til 3 dagpengedage, og samtidig foreslås de gældende regler om efterbetalingen for karensdagene afskaffet. Bortset fra de uheldige virkninger, som de gældende regler om efterbetaling synes at have, betyder forslaget en forenkling af reglerne til fordel for såvel de sikrede som ordningens administration.

Allerede i min redegørelse sidste sommer gav jeg udtryk for en vis tvivl med hensyn til, om det allerede fra ordningens start ville være forsvarligt helt at ophæve varighedsbegrænsningen for dagpengehjælpen. Efter nærmere overvejelser har jeg ikke fundet det muligt at foreslå en fuldstændig ophævelse på nuværende tidspunkt, men jeg håber, at der vil vise sig mulighed herfor i løbet af de kommende år.

Sidste år pegede jeg endvidere på forslaget i socialreformkommissionens betænkning om at pålægge arbejdsgiveren at udbetale dagpengehjælpen i den første periode af hvert sygdomstilfælde. Jeg sagde også allerede dengang, at en sådan ordning inde-